
Projekt nowej ustawy o ustroju adwokatury

Palestra 7/6(66), 73-74

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

mobójstwa (np. wypożyczenie broni, udzielanie rad). Czyny wyżej wskazane podlegają ukaraniu — stosownie do postanowień zawartych w większości tych kodeksów — dopiero wtedy, gdy samobójstwo zostało dokonane albo gdy dana osoba usiłowała go dokonać.

Tak więc stosownie do postanowień cyt. wyżej angielskiej ustawy z 3.VIII.1961 roku „Kto pomaga, zachęca (dodaje odwagi), udziela rady lub powoduje samobójstwo innej osoby, podlega karze więzienia do 14 lat”.

Kodeks bułgarski zrównuje z namawianiem fakt przyczynienia się do samobójstwa osoby, która znajduje się w stosunku zależności od danej osoby, a to przez okrutne traktowanie przyszłego samobójcy (kara od 3 do 10 lat więzienia). Jeżeli jednak samobójstwo spowodowane zostało przez osobę, od której popełniający je nie był uzależniony, maksymalna kara pozbawienia wolności wynosi 3 lata.

Podobne postanowienia zawiera k.k. włoski oraz — z pewnymi odchyleniami — kodeksy innych państw europejskich.

Autorka artykułu opowiada się w konkluzji za utrzymaniem stanu niekaralności samobójstwa, jako że należy uznać, iż każdemu człowiekowi przysługuje prawo do dysponowania swoim życiem. Jednocześnie jednak uważa ona, że czyny osób zamierzających do udzielenia jakiegokolwiek pomocy w popełnieniu samobójstwa powinny podlegać ukaraniu, nie można bowiem przyznać innym ludziom prawa decydowania o życiu określonego człowieka — niezależnie od tego, jakimi motywami kierowali się oni w takich wypadkach.

J. R.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. Projekt nowej ustawy o ustroju adwokatury

W dniu 7 maja 1963 r. na zaproszenie Ministra Sprawiedliwości odbyło się w sali konferencyjnej Ministerstwa spotkanie z przedstawicielami Komitetu Centralnego PZPR, Sądu Najwyższego, Generalnej Prokuratury, Głównej Komisji Arbitrażowej oraz organizacji i zrzeszeń prawniczych, w tym także Naczelnej Rady Adwokackiej.

Zaproszonym doręczono przedtem projekt nowej ustawy o ustroju adwokatury.

W związku z podaniem do wiadomości treści projektu Wydział Wykonawczy NRA zwołał na dzień 18 maja 1963 r. zjazd dziekanów, a na dzień 24 i 25 maja 1963 r. plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej.

Z przebiegu obrad, które będą poświęcone omówieniu projektowanych zmian w ustroju adwokatury, podamy szczegółowe sprawozdanie w jednym z następnych numerów „Palestry”.

B. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. OSOBISTE ZATARGI MIĘDZY ADWOKATAMI POWINNY BYĆ ZAŁATWIANE NA DRODZE DYSCYPLINARNEJ, A NIE W TRYBIE PRYWATNOSKARGOWYCH AKTÓW OSKARŻENIA CZY TEŻ DONIESIEŃ DO PROKURATORA.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 26 kwietnia 1963 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. X od uchwały Rady Adwokackiej w A z dnia 7 sierpnia 1962 r. co do odmowy wyrażenia zgody na złożenie doniesienia i aktu oskarżenia przeciwko adw. Y,

postanowił:

odwołanie adw. X pozostawić bez uwzględnienia.

Z uzasadnienia:

(...) Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Należy podzielić pogląd Rady Adwokackiej w A, że osobiste zatargi pomiędzy adwokatami powinny być załatwiane na drodze dyscyplinarnej, gdyż wzajemne wnoszenie w trybie prywatnoskargowym aktów oskarżenia oraz składanie doniesień o przestępstwach z art. 143 k.k. odbiłoby się ujemnie nie tylko na pracy w zespole adwokackim, do którego należą dani adwokaci, ale miałyby także szersze, niepożądane echo zarówno w kołach adwokackich, jak i poza nimi.

Represje dyscyplinarne, które niewątpliwie będą zastosowane w razie stwierdzenia — przez powołane do tego organa adwokatury — wykroczeń ze strony adwokatów, na których doniesienia dyscyplinarne zostały złożone, powinny być z jednej strony wystarczającą satysfakcją dla adwokatów, którzy uważają się za uprawnionych do żądania satysfakcji, a z drugiej strony dostatecznym ostrzeżeniem dla tych, którzy wykroczeń takich się dopuścili.

Dlatego też Rada Adwokacka w A najzupełniej słusznie postanowiła wniosek adw. X skierować do rzecznika dyscyplinarnego w celu zbadania, czy rzeczywiście adw. Y dopuścił się czynu, który mógłby być zakwalifikowany jako przewinienie dyscyplinarne z art. 87 ust. 1 u.o. u.a.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej nie znalazł podstaw do podawania w wątpliwość słuszności stanowiska Rady Adwokackiej w A i dlatego postanowił odwołanie adw. X — podobnie jak uczynił to z odwołaniem adw. Y — pozostawić bez uwzględnienia.

2. ZEZWOLENIE PRZEZ RADĘ ADWOKACKĄ APLIKANTOWI ADWOKACKIEMU NA ZAJĘCIE UBOCZNE (RADCOSTWO PRAWNE) A SPRAWA KWALIFIKACJI DO OBJĘCIA TAKIEGO STANOWISKA.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 26 kwietnia 1963 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania apl. adw. Z od uchwały Rady Adwokackiej w C z dnia 14 lutego 1963 r. co do zezwolenia na objęcie pracy dodatkowej,